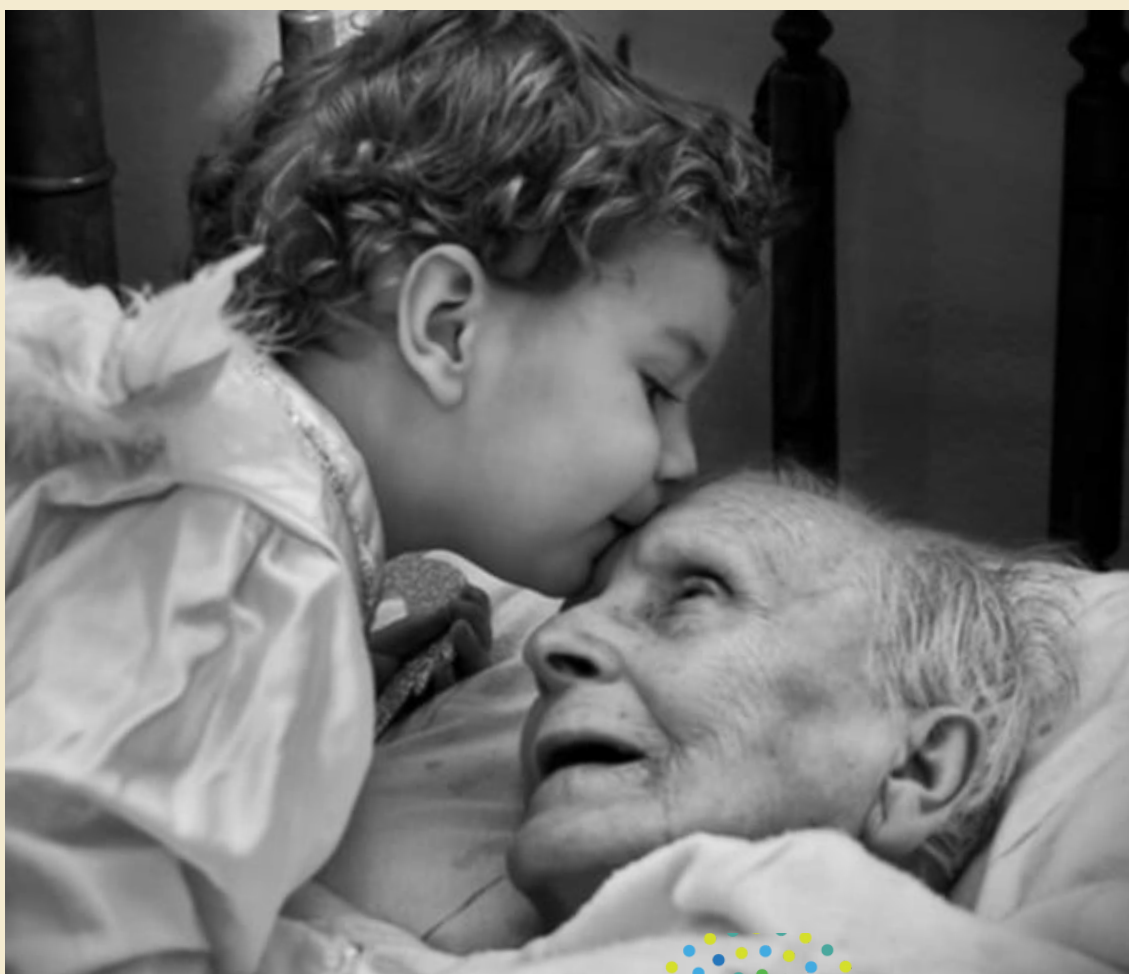

Letem asociačním světem

prosinec 2025

Úvodní slovo prezidenta Asociace

Vážení kolegové hospicáci!

V adventu se připravujeme a těšíme na blížící se Vánoce. V lidech se probouzejí emoce, častěji se zastavíme, přemítáme, jakým dárkem uděláme radost pod stromečkem našim nejbližším. Skutečné Vánoce však byly méně idylické. Ba spíše dramatické a chaotické. Josef s Marií ve vysokém stupni těhotenství spolu dnem i nocí prchali do Betléma. V prachu cesty, pěšky a na oslu. Nemohli nalézt ani skromné ubytování, když Marie slehla. Alespoň se schovali ve chlévě...

V našich hospicích je to vlastně podobné. 365 dní v roce prožíváme nelehká dramata umírajících pacientů s jejich potřebami, bolestmi, nářky, smutky a ztrátami. Jsou křehcí a bezmocní jako Marie. A my, kteří se o ně staráme jsme na tom podobně, jako před dvěma tisíci lety Josef. Stejně jako on máme jen málo možností, ale velkou odpovědnost. Hodně se od nás očekává, přestože mnoho nezmůžeme. Zůstáváme věrně s pacienty právě jako Josef s Marií. Ten zajistil nejnnutnější kolem a věnoval jí svou přítomnost, práci, něhu a čas. Byl Marii tím největším darem a oporou, jíž se jí mohlo dostat. Snad proto na Josefa Bůh vsadil a doplnil, čeho se mu nedostávalo.

*Podobně i my jsme našim pacientům darem a oporou, i na nás Bůh vsadil.
Proto se radujeme: ...z života čistého, z rodu královského, nám, nám, narodil se!
Robert Huneš*

Z činnosti Asociace

Valná hromada

Valná hromada Asociace poskytovatelů hospicové paliativní péče se uskutečnila dne 13. listopadu 2025 v Hospici v Mostě. Současně proběhlo setkání pracovní skupiny vrchních sester a sociálních pracovníků. Někteří účastníci se do společného programu zapojili už o den dříve formou přátelského setkání.

Ze života členských hospiců

Hospic sv. Jana Nepomuka Neumanna v Prachaticích

Hospic oslavil 20 let

Hospic sv. Jana N. Neumanna v Prachaticích si dne 31. října 2025 připomněl 20. výročí svého založení. Děkovnou mši svatou celebroidl Mons. Vlastimil Kročil v kostele sv. Jakuba. Poté následoval slavnostní večer v divadle za přítomnosti ředitele PhDr. Mgr. Roberta Huneše, zakladatele hospice MUDr. Petra Koptíka, MUDr. Marie Svatošové, starosty Ing. Jana Bauera a S.M. Bohuslavy. Všem patří veliké díky!

Dvacet let služby hospice

V pátek 31. října se k 20. výročí otevření Hospice sv. Jana Nepomuka Neumanna v Prachaticích konala slavnostní bohoslužba v místním kostele sv. Jakuba za účasti biskupa Vlastimila Kročila.

„Z děkovné slavnosti v kostele jsem měl velkou radost,“ svěřil se dlouholetý ředitel Robert Huneš. Koncelebrovali prachatický vikář P. Petr Plášil s kaplanem Vojtěchem Razimou, volarský Karel Falář, píseční petriini Maxmilián Koutský a Tomáš Paradič, Bohuslav Švehla z Českých Budějovic, Šimon Stančík z Vlachova Březí a sušický kapucín Petr Petřivalský.

Kostel byl zaplněn pracovníky hospice, dárci a příznivci včetně zakladatelky hospicového hnutí v ČR Marie Svatošové. „Biskup v promluvě zvýdhl kvalitu hospicové péče

Při děkovné mši sv. v kostele sv. Jakuba v Prachaticích.

Snímek Klára Hunešová

a připomněl svou zkušenost,“ pokračoval ředitel. „Uvedl, jak se dlouho domníval, že péče v ústavních službách je pro pacienta horší než zůstat doma. Jenže postupně zjistil, že v těchto zařízeních mají blíže k Bohu, mohou prožívat společenství s ostatními a učí se přijmout pomocnou ruku.“

Umět přijmout pomoc

Robert Huneš, který hospic vede od roku 2005, biskupova

slova z vlastní zkušenosti potvrzuje: „Je ctností pomáhat druhým. Jenže pomoc je pouze jednosměrná a bez vstřícného postoje druhé strany je její užitek jen částečný. Plný užitek může nastat až tehdy, když si nemocný, starý či jinak oslabený člověk nechá pomoci, když umí pomoc přijmout. Často mu v tom brání pýcha – odmítání nechat si pomoci způsobuje zbytečné utrpení. V tomhle se může společnost ještě hodně učit.“

RADEK GÁLIS

Hospic sv. Jana Nepomuka Neumanna v Prachaticích

Přinášíme pacientům chvíle radosti poslechem hudby,
která pohladí zvláště po duši.

Hospic sv. Anežky České v Červeném Kostelci

KONFERENCE PALIATIVNÍ PÉČE SE NESLA V DUCHU OTEVŘENOSTI A SOUNÁLEŽITOSTI

Sál červenokostelecké Sokolovny se 6. listopadu 2025 naplnil odborníky i lidmi z praxe, kteří sdílejí společné přesvědčení, že si každý člověk zaslouží důstojnou a laskavou péči až do posledních chvil života.

Podtitul Podejme si ruce vystihl atmosféru konference, která byla plná přátelských setkání a inspirativních přednášek lékařů, sester i duchovních, kteří se dotkli řady aktuálních témat, které trápí naše zdravotnictví. Společným tématem byla otázka, jak posílit spolupráci a sdílení znalostí v paliativní péči mezi zdravotnickými a sociálními službami, aby se potřebná pomoc dostala k lidem včas. Velký důraz jsme jako Oblastní charita Červený Kostelec při organizaci kladli na možnost doprovázet a pečovat o umírajícího přímo tam, kde se nachází – tedy např. v domově pro seniory či v domácím prostředí, kde se cítí bezpečně a obklopen svými blízkými. Není tak nutné je převážet na poslední dny života do anonymního prostředí nemocnic. Problematiky eutanázie se přednášející dotkli jen okrajově. V řadách lékařů, kteří se věnují paliativní medicíně převládá názor, že kvalitní a dostupná paliativní péče dokáže předejít úvahám o umělém ukončení života.

Společné sdílení zkušeností s paliativní péčí mezi pracovníky hospiců, nemocnic, pečovatelských služeb i domovů pro seniory ukázalo, že vzájemná spolupráce a přístup úcty k jedinečnosti každého klienta jsou klíčem k zajištění kvalitní péče pro každého.

Závěrem jedna myšlenka, která na konferenci zazněla: „Vážít si sebe pomáhá vidět hodnotu druhého.“

Děkujeme všem, kteří se na konferenci podíleli i všem, kdo svou každodenní službou přinášejí druhým naději, odbornou péči a důstojnost.

Kateřina Dostálová, staniční sestra Hospice Anežky České

Foto: Lin Šerková

Hospic sv. Anežky České v Červeném Kostelci

Pojďte s námi oslavit 30 let od založení hospice

Oblastní charita
Červený Kostelec

Srdečně Vás zveme u příležitosti výročí

30 let lůžkového Hospice Anežky České & 15 let Mobilního hospice Anežky České
na

Výroční slavnost

Po 8. 12. 2025 | Červený Kostelec

PROGRAM SETKÁNÍ

8:30 - 9:30	Otevřeny prostory k návštěvě	Mobilní hospic Anežky České (Koubovka 587) a Hospic Anežky České (5. května 1170)
8:45	Komentované prohlídky	
10:00	Mše svatá – doprovází Schola Gregoriana Pragensis	Kostel sv. Jakuba Většího
12:00	Uvítání účastníků a poté oběd formou rautu	Sokolovna (Chrby 675)
13:30 - 15:00	Slavnostní blok programu • slova zakladatelů o historii, poslání i rozvoji • představení komplexnosti našich hospicových a navazujících služeb • prezentace spolupráce v odborných sdruženích (APHPP, FMH)	
15:00 - 18:00	Neformální posezení s občerstvením	
15:30 - 17:30	Otevřeny prostory k návštěvě a komentované prohlídky	Mobilní hospic Anežky České (Koubovka 587) a Hospic Anežky České (5. května 1170)

Prosíme o potvrzení účasti a upřesnění, zda máte zájem o komentovanou prohlídku, v jaký čas a zda obou služeb na hubalek@hospic.cz do 27. 11. 2025.

Hospic sv. Anežky České v Červeném Kostelci

Pozvánka na benefiční koncert

Oblastní charita
Červený Kostelec

Koncert jednoho z předních světových interpretů
středověké duchovní hudby

Schola Gregoriana Pragensis

ne 7. 12. 2025 v 18:00

Kostel sv. Jakuba Většího, Červený Kostelec

*Koná se u příležitosti výročí **lůžkového a mobilního hospice** na podporu péče o pacienty v závěru života.*

Vstupné: 200 Kč, děti do 10 let zdarma

100% výtěžku bude použito v souladu s účelem veřejné sbírky oznámené
Krajskému úřadu v Hradci Králové pod č. j. 3344/VZ/2015-9

Hospic Citadela ve Valašském Meziříčí

Cimbálová muzika Valaško zahrála a zazpívala v hospici

Začátkem listopadu jsme pro naše klienty v Diakonii Valašské Meziříčí připravili další z řady krásných aktivit – hudební vystoupení Cimbálová muzika Valaško pod vedením primáše pana Gerly.

Muzikanti svou hrou a milým přístupem dokázali klienty rozveselit a přinést do Hospice CITADELA příjemnou, srdečnou atmosféru. Zazněly valašské lidové písně i melodie z Moravy, Slovenska a dalších regionů – písně veselé i dojemné, které potěšily srdce všech přítomných. Tato akce byla podpořena ze sbírky Psaní od srdce – děkujeme všem, kteří pomáhají vytvářet chvíle radosti, pohody a lidského setkání pro naše klienty.

Benefiční koncert Aleše Zapletala

Zveme Vás na koncert Aleše Zapletala, který se uskuteční **2. prosince 2025 od 17.00.** V kapli Hospice Citadela zahraje pro naši podporu. Vstupné dobrovolné.

Písně Aldy Zapletala čerpají z křesťanské víry a tradice a zároveň z odkazu folkových písničkářů (např. Wabi Daněk). Obrazy ze všedního života se propojují s duchovním rozměrem, o kterém spíš tušíme, než že bychom věděli a přece by nám chyběl.

Setkání pečujících s besedou na téma: „Pomůcky, které mi mohou usnadnit péči“

Poradna pro pečující Diakonie Valašské Meziříčí zve všechny, kteří se starají o své blízké, na Setkání pečujících s besedou na téma: „Pomůcky, které mi mohou usnadnit péči“. Součástí programu bude také prostor pro vzájemné sdílení zkušeností a podpory.

Úterý 2. prosince 2025 od 17:00 hodin v Poradně pro pečující ul. Vrbenská 803, VM

Svou účast prosím potvrďte na email: ziobronova@diakonievvm.cz nebo na tel: 730 190 733.

Stojí za to milovat a být milován

ROBERT HUNEŠ nastoupil jako ředitel Hospice sv. Jana Nepomuka Neumanna v Prachaticích hned při jeho vzniku. Počátkem listopadu tomu bude 20 let, od té doby zde s ostatními doprovodil na věčnost na čtyři tisíce lidí. „Prošli jsme s nimi mnoho slz a zažili ještě větší množství radosti,“ říká.

Jak vzpomínáte na otevření Hospice sv. Jana Nepomuka Neumanna v Prachaticích?

Je to, jako by to bylo včera. Pacientům jsme se otevřeli 1. listopadu 2005. Vše bylo nabylskané, čisté, voňavé, dychtivý personál v očekávání, ale pacient žádný. Přes několikaměsíční propagační kampaň nikdo. Zapůsobily zde předsudky, obavy a jistě i další důvody. Prvního pacienta jsme přijali teprve následující den. Bylo 2. listopadu, Dušiček. Nejenže byl tento pacient hospitalizován ve svátek, který má k hospicovému dílu blízko, ale navíc byl povoláním lékař, a ještě ke všemu pokřtěný Jan Nepomuk. Kdo věří na náhody, ať si jím věří, ale podobné náhody nás provázejí po celých dvacet let – ať už se týkají založení samotného hospice či toho, kolik úžasných a krásných lidí tento dům přitáhl v něm pracovat.

Kolik pacientů jste za ta léta měli a jaci byli?

Za dvacet let jsme na věčnost doprovodili téměř čtyři tisíce lidí, kteří se svěřili naší péči. Výraznou většinu tvořila onkologická onemocnění. Při péči o umírající jsme byli svědky řady nevědnosti – hmotných i duchovních. Doprovodili jsme na „druhý běh“ života 103letého kmeta i krásnou 22letou dívku. Věnovali jsme se bez rozdílu nevěřícím i zbožným duším, setkali se s lidmi prostými i vzdělanými nebo významnými vědci. Celili jsme bezohlednosti a atakám hospitalizovaného bezdomovce, který na sestry neváhal vzít nůž, ale většinou jsme se dočkali vědku uslechtičích duší. Doprovodili jsme kněze a řeholní sestry na konci jejich dní, ale i ty, kdo je dříve pronásledovali, tedy estébáky či důstojníky Československé lidové armády. Plakali jsme s plačícími a radovali se s radujícími, prolili velké množství slz a zažili ještě větší množství radosti a úsměvů s těmi, kteří nám byli a jsou světení.

Dají se u vás čekat i zázračná uzdravení?

Vrátil se někdo z hospice domů?

Ano, jednou jsme tenhle výjimečný případ zažili. Jednalo se o pacientku plně indikovanou do hospice. Inoperabilní nádor, metastázy, veškerá léčba neúspěšná, hmatné tumory v celé dutině břišní. Po měsíci od přijetí se její stav nikterak nezhoršoval, ba naopak. Po dalších dvou či třech měsících se její stav opět zlepšil, hmatné tumory žádné. Odeslali jsme ji na podrobná vyšetření – a nikde nic. Po dalším krátkém čase si sbalila věci, sama čiperně odešla na nádraží a odjela veřejnou dopravou domů.

Váš hospic ale nabízí i jinou pomoc...

Ano, další stovky potřebných lidí využily naší odlehčovací služby, někdy ji říkáme respite. Využívají ho oběťové rodiny, které o svého blízkého pečují doma a potřebují si odpočinek na dovolenou.

V areálu lůžkového hospice se po dvou dekáдах mnohé změnilo. Za pomoci dobrovolníků jsme vybudovali v zázemí hospice park, který je k dispozici nejen pacientům, ale i veřejnosti, a stal se pomyslnou třetí vstupní branou do historického centra města. Park během roku žije kulturními vystoupeními, hudebními i divadelními. Veřejnost překonala počáteční ošych a našla si do těchto míst cestu.

Sochu sv. Jana Nepomuka Neumanna v parku tenkrát žehnal biskup Jiří Paďour, který na sklonku života zamířil právě k vám.
Pan biskup života nám měl rád a my jeho také. Jsem vděčný, že nám bylo dopřáno mu v posledních dnech života pomáhat a že jsem mohl být u něj.

V hospici u vás potkáme i řeholnice nebo kněze.

Robert Huneš s manželkou Klárou na Šumavě.

Snímek archiv Roberta Huneše

Sestry boromejky či lomecké františkanky u nás pracovaly na různých pozicích od počátku – jako zdravotní sestry, staniční sestra, ošetřovatelky či pastorační asistentky. Naneštěstí je to už minulost, protože i jich ubývá a nové nepřicházejí.

Chtěl byste se u vás postarat o své nejbližší?

A kde byste chtěl svou pozemskou pout zakončit vy?

V těchto dnech je to právě rok, kdy jsem v hospici dochoval tatínka. Před lety i svou babičku. A já? Bude-li to třeba...

Loni jste také při odchodu vašeho tatínka děkoval všem spolupracovníkům.

Předchozí tři týdny totiž strávil v jedné z pražských fakultních nemocnic. Tři týdny marných nadějí a rychlého chřadnutí, kdy se z chodícího člověka stal imobilní pacient zcela upoutaný na lůžko. Tři týdny nežádnou o člověka, tři týdny tátoých proseb, abych ho vzal pryč. Nejvíce mne zasáhla ta poslední: „Já tě poslechnu úplně ve všem, jenom mne, prosím, odtud dostaň.“

Tatínek nebyl onkologicky nemocný, tudíž jsem velmi váhal vzít ho do našeho hospice, aby se to nejevilo jako protekce. Nakonec jsem ho přece jen nechal přeložit. Tatka byl rád a vděčný. Už jen obtížně mluvil, ale dokázal zažertovat se mnou i se sestřičkami. A když už nemohl mluvit vůbec, alespoň se šibalsky zakřenil, což byla největší pochvala, protože byl spokojený.

Jak jste tatínkovo odcházení prožíval?

Záleželo mi na spase jeho duše, ale nevěděl jsem, jak na to. Tatínek byl pokřtěný, už jako malý ministroval, ale po roce 1948, kdy mu bylo devět let, ho rodiče od kostela i náboženství zřejmě odvedli. Věřících si ale vážil a říkal o nich: „To jsou křesťané, budou to slušní lidé.“ Poslední roky života měl k víře stále blíže. Když nás navštěvoval ve Vodňanech, kde bydlíme, vždycky jsme chodili za jeho rodiči na hřbitov. Připojoval se tam s námi k modlitbám, které jsme nahlas říkali, jako by se na ně z minulosti rozpomínal.

Po deseti dnech něžné péče v hospici, mých slov a laskavých úsměvů mých spolupracovníků táta zemřel a vrátil se ke svému Stvořiteli. Děkuji sestře Bohuslavě, protože byl nakonec smířený a zaopatřen svátostmi. Poslední den odpoledne jsem u něj seděl, držel jej za ruku a modlil se růžencem. Tekly mi slzy. Přišla jej zkontrolovat Míša H., a když nás viděla, zůstala a hladila mě po rameni. Jen tak v tichu, nemohl jsem mluvit. Večer pak P. Tomáš Parodič sloužil za tátu mši svatou, na které

jsem s manželkou mohli být společně u sester boromejek v kapli. Udělil mu svátost pomazání nemocných. Nad ránem tatka zesnul. Děkoval jsem všem, věděl jsem, že jsou skvělí, ale v téhle osobní chvíli jsem to i prožil.

Co ještě nabízíte těm, kdo takto doprovázejí své blízké?

Rodinám, které na sebe vzaly břímě péče o blízkou osobu, je k dispozici půjčovna pomůcek. Vypůjčit si mohou nejen běžné kompenzační pomůcky, ale také automatická polohovací lůžka, koncentrátoři kyslíku, aktivní antikubitní matrace aj. Zbudovali jsme vzdělávací centrum, kde se poskytují kurzy, přednášky, semináře, školení pro zdravotnickou i laickou veřejnost.

Kdo v hospici nebyl, neumí si představit, jaká je tam atmosféra a s čím se pracovníci setkávají.

Dá se to sdělit?

Jaký je denní pracovní chléb kolegů? Zápach, nářek, krev, stolice, zvratky. Permanентní potřeby pacientů, dokonce i rozmazy. Jejich strach a výtčité svědomí, smutek z jejich nezvedených dětí, z rozvrácených rodin. Fyzická manipulace s těžkými jedinci je s trochou nadšáků tréningem vzpěračů. Dále je nutné být vždy k dispozici, ve střehu ve dne v noci. Proto pro nás tolik znamená úleva a vděk pacienta, děkvný dopis rodiny, podpora dárců či přízeň okolí. Vaše málo je pro nás hodně. Naše dřina se tím stává snesitelnější a motivace do práce je větší.

Co vás na téhle fyzicky i psychicky náročné službě a práci těší?

Nahlížím-li na osudy našich pacientů, jež jsme dochovali, objevuji, co znamená skutečný úspěch. Snad je to smíření, odpuštění, pokora, láska, věčnost, urovnání rodinné vztahy a spatření dobra při ohlédnutí se zpět. Ostatní nebývá důležité. Poznávám život, který nespočívá v sebeobslužné soběstačnosti, vyvinuté muskulatuře, hebké pleti nebo bezvadné funkci svěračů. Jeho skutečná hodnota je ve schopnosti milovat a být milován, v umění dávat, ale i přijímat, v dobrotě srdce. Plodem pak bývá ovocem v podobě věčnosti, úsměvu, něhy, klidu, pokoje a smíření. Tedy to, co je v životě nejdůležitější.

K práci s umírajícími, která je náročná na psychiku, je možná potřeba i jistá zdravá dávka černého humoru. Prý jste o tom vydali knížku.
Ano, jmenuje se „Vinnou se chce bratří“ a jsou v ní zaznamenány veselé příhody ze života prachatického hospice. Lze v ní nahlédnout pod roušku hospicového světa, který je hezký, radostnější, bezbolestnější i veselejší,

než si mnoho lidí myslí. Z doslých ohlasů na knihu od čtenářů uvedu aspoň jeden: „Věra mi ji kamarádka přivezla. Rehtala jsem se celý večer. Je hezký, jak lidé, kteří vědí, že brzy přijde smrt, jsou až syrově upřímní... Je to dojemné, nadějeplné, důstojné a je to důkaz toho, že smrt nemusí být jen smutná.“

Jste ředitelem Asociace poskytovatelů hospicové paliativní péče. Co byste chtěli zlepšit a čeho dosáhnout?

Naše asociace je malá. Sdružuje organizace poskytující lůžkovou a domácí hospicovou péči a garantuje kvalitu jejich služeb. Cílem je prosazování a podpora hospicové péče, která vychází z úcty k člověku jako jedinečné neopakovatelné lidské bytosti. Asociace prosadila uzákonění lůžkové i domácí hospicové péče. Ve spolupráci s ministerstvem zdravotnictví se podílela na vytvoření prvních českých standardů kvality hospicové péče a na kodifikaci úhradového mechanismu pro lůžkové hospice z veřejného zdravotního pojištění. Přispěla k tomu, že v každém kraji je vybudovaný lůžkový hospic.

Za dvacet let svého působení se také významně zasloužila o proměnu české společnosti ve vnímání smrti a umírání. Jak řekl zpěvák irské skupiny U2 Bono Vox: „V životě se snažte dělat to nejlepší, co umíte, abyste si zachovali svou důstojnost; při umírání je někdy třeba, aby vaši důstojnost hájil někdo jiný.“

RADEK GÁLIS

ROBERT HUNEŠ (*1968) absolvoval Pedagogickou fakultu Univerzity Jana Evangelisty Purkyně, Vysokou školu zdravotnictví a sociální práce sv. Alžběty v Bratislavě a manažerské studium v Praze. Dvanáct let vyučoval na vodňanském gymnáziu, od roku 2005 působí jako ředitel lůžkového Hospice sv. Jana N. Neumanna v Prachaticích, který je i zřizovatelem domácích hospiců v Českých Budějovicích, Strakoněch, Prachaticích a Českém Krumlově. Je držitelem ocenění Výboru dobré vůle Olgavé (2011), ocenění Osobnost roku 2015 v sociálních službách a ceny hejtmanů Jihočeského kraje Zlatá šupina za rok 2020. Je prezidentem Asociace poskytovatelů hospicové paliativní péče, členem Rady poskytovatelů zdravotních služeb ministerstva zdravotnictví a (spolu)autorem několika knih. Bydlí ve Vodňanech, s manželkou Klárou má tři dospělé děti.

***Krásné požehnané Vánoce
a všechno dobré v roce 2026***

Občasník **Letem asociačním světem** vydává pro interní potřeby svých členů **Asociace poskytovatelů hospicové paliativní péče**.
Kontaktní e-mail: info@asociacehospicu.cz, telefon: +420 733 608 643
Adresa: Karlovo náměstí 317/5, Praha 2, 128 01
www.asociacehospicu.cz
www.dobratecka.cz